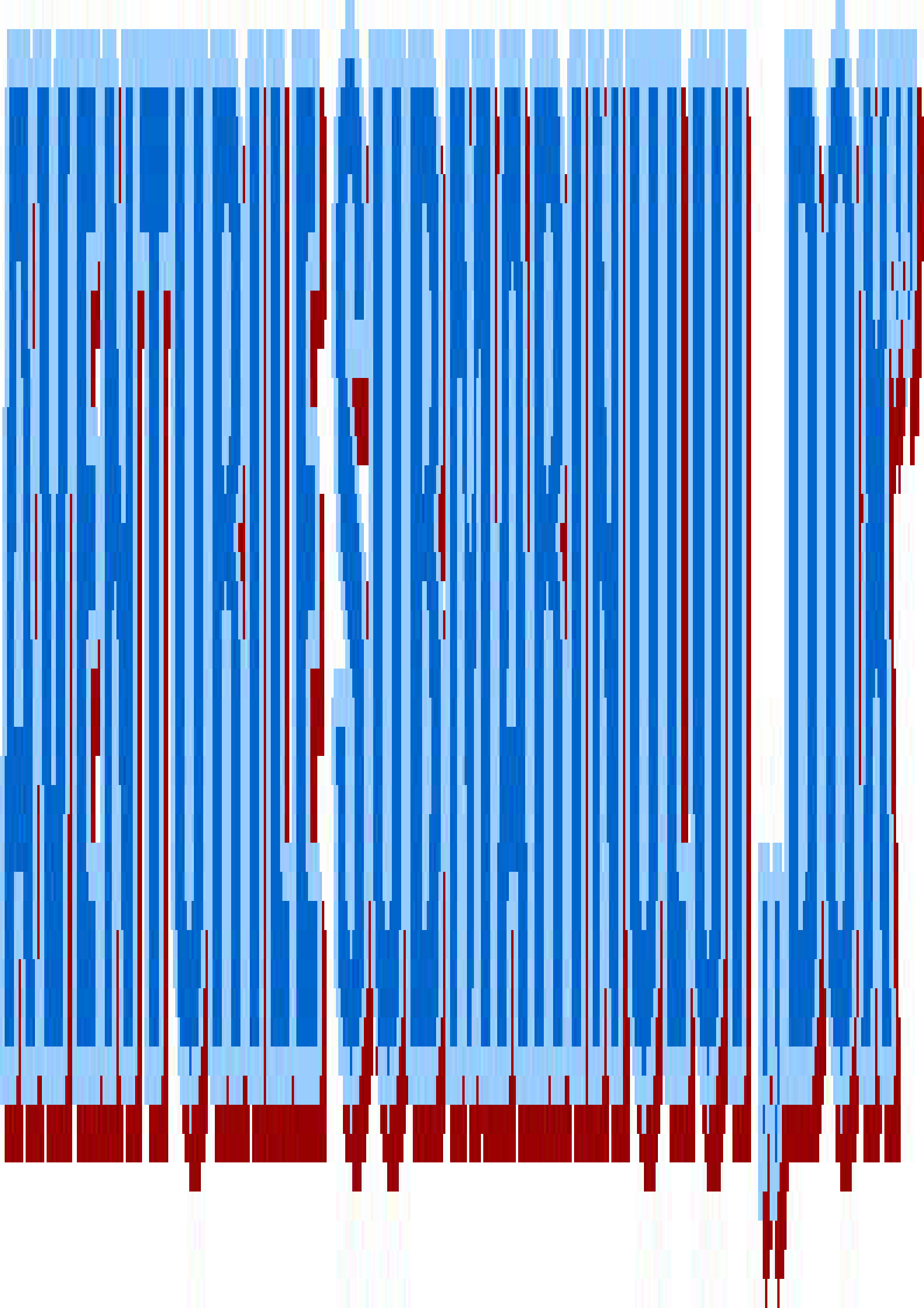

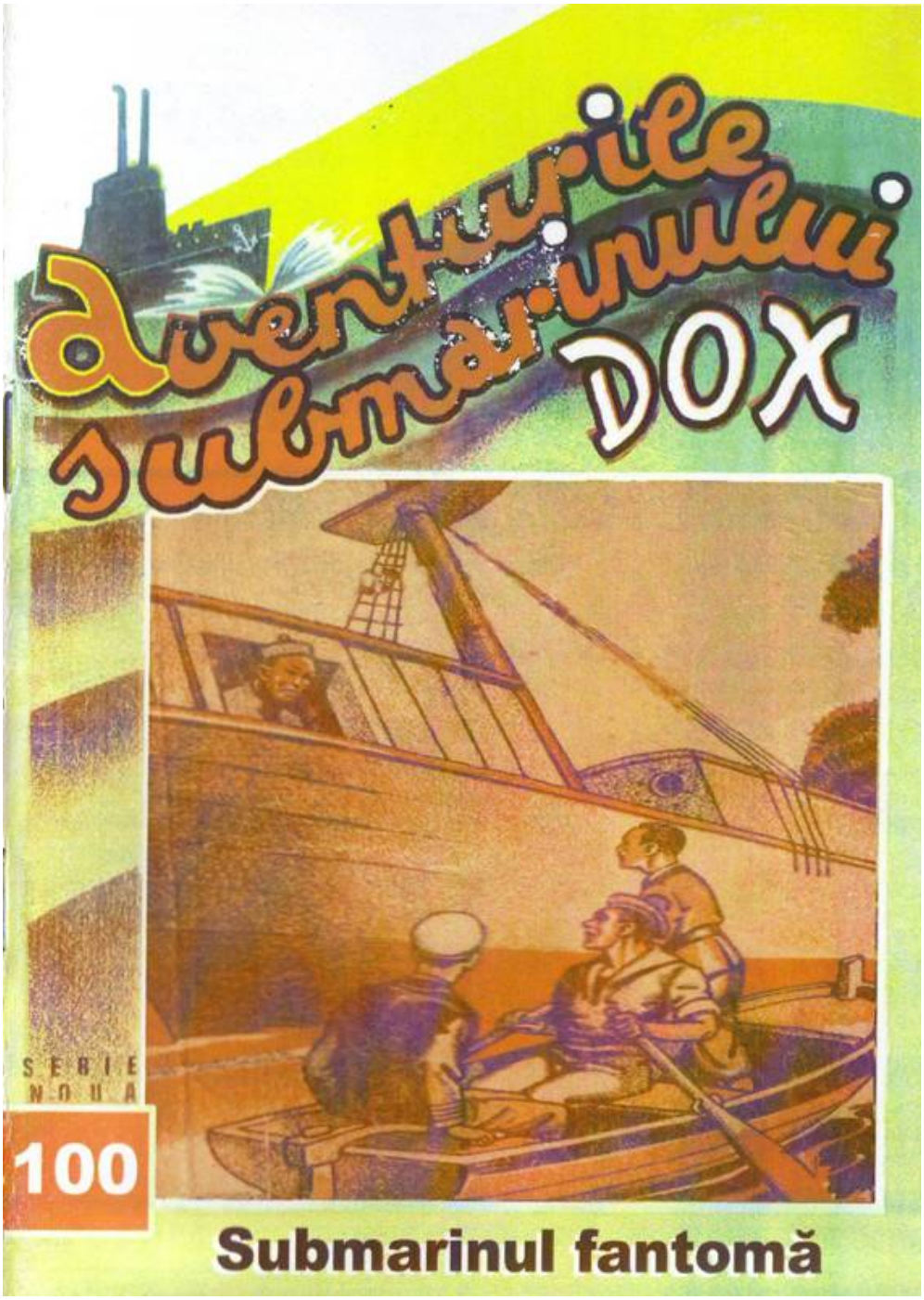
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
100
Submarinul fantomă

De H. WARREN.

Nr. 100.

SUBMARINUL FANTOMĂ.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc

de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O DESCOPERIRE CIUDATĂ.

— CE S-A ÎNTÂMPLAT, dragă Rindow?

În urma semnalului dat de primul său ofiţer, căpitanul Farrow venise în turn şi cercetând întinsul mării cu ocheanul, descoperi la mare depărtare catargele unui vas cu pânze.

— Domnule căpitan, îţi voi arăta îndată ceva pentru moment a dispărut iarăşi. Nu-mi pot da seamă ce să-nsemneze obiectul acela. A! Uită-te, tocmai se iveşte iarăşi! Mă gândeam la început că ar fi un submarin de-al duşmanilor noştri, dar nu e aşa. D-ta ce crezi?

Rindow arătă cu mâna în larg. Căpitanul duse iar ocheanul la ochi şi cercetă obiectul ce tocmai se ivise din mare, aflat la vreo două mii de metri de submarin şi care cu ochiul liber se vedea foarte nelămurit.

Farrow privi multă vreme şi când lăsă ocheanul jos, dădu din cap, mirat.

— De, dragă Rindow, nici eu nu ştiu ce săi cred. Îmi face impresia că s-ar fi ivit acolo o insuliţă plutitoare, căci zăresc lămurit câteva tufe! Dă ordin să se pună în funcţiune compresoarele, deoarece vreau să ne îndreptăm într-acolo să cercetez despre ce e vorba. A, uite că dispare iarăşi!

— Peste cinci minute se va ivi din nou, domnule căpitan. De o jumătate de ceas de când o tot ţin sub observaţie. Ciudat e însă că, deşi am dat viteză submarinului, vad ca nu ne apropiem! După cât se pare, insula – cum o numeşti d-ta – călătoreşte şi ea pe sub apă.

— Stabileşte d-ta poziţia vasului nostru, Rindow, iar eu voi chema repede pe doctorul Bertram, poate se pricepe el să lămurească acest fenomen. Daca e într-adevăr o insulă, mă mira că se scufunda mereu, pentru a ieşi iarăşi la suprafaţa după câtva timp. A! Buna dimineaţa, George, vii tocmai în timp. Să-ţi arate şi ţie domnule Rindow insula aceea din faţa noastră!

Tânărul se uită întrebător la primul ofiţer, în vreme ce căpitanul Farrow dispăru înăuntru submarinului.

— Da, domnule George, e ceva ciudat, zise Rindow – la vreo doi kilometri depărtare se iveşte în anumite intervale, o insulă, care după câteva minute dispare din nou. Tatăl d-tale nu-şi poate lămuri fenomenul şi s-a dus să-l cheme pe doctorul Bertram. Până să vie, te-aş ruga să-mi ajuţi să stabilim poziţia „Dox”-ului nostru.

George încuviinţă imediat şi când fură gata cu treaba asta, primul ofiţer strigă deodată:

— Domnule George, uite-o că se iveşte iar!

Tânărul duse îndată ocheanul la ochi, dar, deşi privi multa vreme, nici el nu putu lămuri fenomenul şi spuse de asemeni că trebuie să fie o insulă, cu atât mai mult cu cât descoperi chiar o colibă mică, îndărătul unei tufe.

În clipa aceasta compresoarele începură să funcţioneze şi submarinul capătă o viteză atât de mare încât se putea socoti că în câteva minute vor fi la insulă. Dar de-odată, aceasta se lăsă iar afund.

Căpitanul şi doctorul se iviră în turn. Bertram râse cu poftă şi întrebă unde e insula misterioasă.

— Tocmai s-a afundat iarăşi, domnule doctor, răspunse Rindow. A văzut-o şi domnul George.

— Ei şi ce părere ai d-ta despre comedia asta, George? întrebă medicul.

— Trebuie să fie o insulă, răspunse tânărul, cu convingere. Am văzut lămurit o colibă îndărătul unei tufe.

— De, ce să zici făcu doctorul. N-am auzit să existe pe aici insule plutitoare, care apar şi dispar ca în basme. Cine ştie ce-aţi fi văzut cu toţii!

— Te vei încredinţa d-ta însuţi, dragă doctore – zise căpitanul – mergem acum cu cea mai mare viteză şi socot că vom ajunge la insulă tocmai când se va ivi iarăşi la suprafaţă.

Toţi priveau cu încordare marea, ca să nu piardă clipa când se va ivi insula – dar submarinul spinteca undele cu o iuţeală ameţitoare şi trecuse de mult de locul unde misterioasa insulă se ivise de curând pentru ultima oară. Rindow încetini iarăşi viteza vasului şi văzând că insula nu se mai arată, dădu comanda de stopare. După câteva clipe vasul se înţepeni în loc.

— Unde ne aflăm, dragă Rindow? întrebă căpitanul.

— 89 grade longitudine răsăriteană şi 21 grade latitudine nordică, domnule căpitan – răspunse Rindow – suntem numai la optzeci kilometri de delta Gangelui.

— Atunci mă miră că nu întâlnim vapoare pe aici, căci ţinutul acesta e străbătut de multe vase.

— Îndărătul nostru se iveşte tocmai un vapor, domnule căpitan – zise primul ofiţer – pare să vie dinspre Singapore şi probabil ca se îndreaptă spre Calcutta. Mi-e teamă că va trebui să ne lăsăm afund.

Toţi îşi îndreptară privirile spre locul arătat de Rindow şi în aceeaşi clipă apăru iarăşi din mare, îndărătul lor, insula misterioasă. Acum se vedea lămurit, căci plutea pe apă numai la vreo mie de metri depărtare de submarin.

— Drace, aşa el exclamă doctorul Bertram. Eu socoteam chestia drept o amăgire a ochilor, dar acum văd că aţi avut

dreptate. E într-adevăr o insulă plutitoare.

— Am trecut de ea – zise Rindow – să-ntorc vasul înapoi, domnule căpitan?

— Da, lasă-l însă la fund, răspunse Farrow. Să ne apropiem de insulă pe sub apă.

— Insuliţa e lungă de cel mult douăzeci de metri şi lată de zece – zise George, care privise cu luare-aminte într-acolo – pare să aibă pământ foarte roditor. Ah, uite că se afundă iarăşi!

— Trebuie să fim cu mare băgare de seamă, dacă vrem să ne apropiam de ea pe sub apă – zise căpitanul – cel mai bun lucru ar fi să ne ducem în cabina de observaţie şi să îndreptăm mersul vasului prin geamurile de cristal. Să se pregătească totul pentru afundare!

La comanda aceasta toţi părăsiră turnul şi capacul acestuia fu închis. Submarinul se lăsă încet la fund şi râmase la şase metri adâncime. Căpitanul înălţă îndată periscopul ca să mai cerceteze puţin suprafaţa apei îndată după asta.

„Dox”-ul se puse iarăşi în mişcare, făcu un viraj, apoi luă direcţia spre insuliţa dispărută.

În vremea asta se apropia de locul cu pricina şi vasul de călători, care mai era încă la câţiva kilometri de submarin.

Căpitanul îşi întipărise bine locul unde dispăruse insula. Apropiindu-se de ea, comandă să se stopeze motoarele. George, doctorul şi Petre se duseră la proră şi traseră oblonul de la geamul de cristal.

Mai trecu un sfert de ceas, în care timp căpitanul Farrow rămase cu ochiul la periscop. Deodată văzu ivindu-se iarăşi insula, la vreo sută de metri de submarin. O vedea acum lămurit de tot: era într-adevăr o insulă plutitoare, înconjurată de tufe dese. În mijloc creşteau plante şi de o parte se zărea o căscioară de lemn.

Căpitanul se uită nedumerit la priveliştea din faţa lui. Se mira cum ajunsese casa aceasta pe insulă, căci arăta atât de nouă de parcă fusese construită de foarte curând.

Farrow scoase o exclamaţie înăbuşită. Uşa casei se deschisese şi… un tânăr ieşise afară. Căpitanul văzu lămurit că respiră adânc şi-şi roteşte privirea în toate părţile. Când zări vaporul, care se apropiase foarte mult acum, tresări puternic, dispăru repede în casă, închise uşa după el şi… în clipa următoare insula se afundă iarăşi.

— De necrezut! exclamă căpitanul. Ştii ce-am văzut, dragă Rindow? Un om a ieşit din casă.

— Trebuie să ne lăsăm afund, domnule căpitan – răspunse Rindow – poate că găsim insula sub apă. Dacă era într-adevăr un om ceea ce-ai văzut d-ta, atunci… nu e o insulă naturală, ci

una artificială. Dar bine, dragă Rindow, cum poate trăi un om pe insulă? Doar n-o fi un submarin!

— Poate că e întocmită ca un submarin – răspunse primul ofiţer. A! Domnul George ne dă de veste din cabina de observaţie! Stai să-ntreb ce s-a întâmplat. Alo. Domnule George – strigă el în porta-voce, spre cabina de observaţie – ai observat ceva?

— Da, în faţa noastră se află o umbră întunecată… Dă ordin să mergem înainte cu viteză micşorată, ca să putem privi mai bine ce e. Îţi voi da semnalul de stopare când vom fi ajunşi destul de aproape.

Căpitanul făcu un semn de încuviinţare către primul ofiţer, apoi ieşi din cabina de cârmă şi se duse la proră, ca să vadă şi el ce se petrecea în apă. Când intră în cabina de observaţie, George îl întâmpină cu vorbele:

— Tată, insula trebuie să se afle în faţa noastră. A! Văd că se lasă încet şi mai adânc… Îi voi spune domnului Rindow să facem şi noi la fel.

Căpitanul aruncă o privire prin geamurile groase de cristal şi văzu lămurit că într-adevăr insula plutea la oarecare depărtare de submarin, care avea o viteză foarte redusă. În câteva clipe trebuiau s-o ajungă.

Insula se afunda încetişor tot mai adânc, dar George dăduse de veste lui Rindow şi submarinul rămânea la acelaşi nivel cu dânsa, apropiindu-se în acelaşi timp tot mai mult. În cele din urmă căpitanul fu în măsură să dea comanda de stopare, deoarece ajunseră chiar lângă insulă.

La patruzeci de metri adâncime, aceasta se lovi de fundul mării… Dox-ul atinse şi el fundul şi abia acum Farrow istorisi fiului său ce observase pe insulă.

— Ce tot vorbeşti, căpitane, ai văzut d-ta un om pe insulă? făcu doctorul Bertram. Chestia devine din ce în ce mai misterioasă. Vezi doar şi d-ta că insula se află în faţa noastră şi nu e nimeni pe ea! Nu se poate, trebuie să te fi înşelat.

— Ştiam că ai să spui asta, dragă doctore, dar eu am văzut totuşi un om, acolo. Ei, George, ce s-a întâmplat? Ai descoperit iar ceva?

— Da, tată, am văzut un chip de om la fereastra casei de pe insulă. Uite, a dispărut din nou!

— Insula s-a pus în mişcare, strigă în aceeaşi clipă doctorul Bertram. Repede.. Dă de veste lui Rindow, domnule căpitan… nu trebuie s-o pierdem din ochi, căci această descoperire e foarte interesantă.

Dar insula urcă la suprafaţă mai repede decât submarinul, aşa că cei de la fereastră o pierdură din vedere. Când apoi, după vreo zece minute, submarinul se ridicase la vreo şase

metri şi Rindow înălţă periscopul, putu vedea la oarecare depărtare vaporul observat mai înainte, dar insula plutitoare dispăruse.

— De, ştiu eu ce să mai cred! făcu Farrow.

— Lucrul e într-adevăr interesant… Dar nu cred, să mai regăsim insula.

— Mă îndoiesc şi eu, căpitane – zise doctorul Bertram, necăjit.

În vremea asta, vaporul de pasageri se îndepărtase. Când Rindow înălţă iar periscopul, el se afla atât de departe, încât submarinul putea ieşi la suprafaţă fără teamă de a fi văzut.

După se ridică deasupra apei, Rindow întrebă pe căpitan ce direcţie să ia. Farrow ar fi vrut să rămână în locul acela, dar fiindcă nu mai credea că insula se va ivi iarăşi, dădu ordin să urmeze direcţia dinainte.

— Căpitane, eu am găsit o explicaţie pentru această insulă plutitoare – zise doctorul Bertram după câtva timp – poate că e vorba de un vicleşug al duşmanilor noştri şi insula nu e altceva decât un submarin mascat.

— Dar bine, doctore dragă, atunci ne-ar fi atacat – răspunse căpitanul. Părerea dumitale nu e de neluat în seamă – şi e păcat că am pierdut din vedere insula.

— Lasă, nu mai fii necăjit, tată, poate că o mai vedem mai târziu. Ştim doar unde s-a ivit, căci am notat poziţia exactă.

— Cine ştie când vom mai trece prin locul acesta, dragă George! Ştii doar ca avem de făcut un drum lung.

— Peste trei ceasuri ajungem în delta Gangelui, căpitane – zise Rindow – intrăm acolo sau luăm drumul prin Calcutta?

— Trebuie să încercăm să trecem prin ţinutul deltei, dragă Rindow. A! Ce este? Te pomeneşti că s-a ivit iarăşi insula?

Cuvintele acestea ale căpitanului îi făcură pe toţi să tresară. Rindow observase ceva pe apă la stânga submarinului, privi prin ochean într-acolo şi ceilalţi îi urmară imediat pilda. La vreo doi kilometri depărtare insula reapăruse într-adevăr dar nu mai plutea liniştit pe apă, ci părea că înaintează cu mare viteză.

— Insula, tată! exclamă George, agitat. Dă ordin să se pună repede în funcţiune compresoarele, d-le Rindow! Trebuie să ajungem la insulă!

Primul ofiţer dădu comanda cuvenită şi „Dox”-ul spintecă valurile cu repeziciune, părând că se apropie tot mai mult de insulă – dar deodată aceasta dispăru din nou şi dispărută râmase.

— Atenţiune, insula e iarăşi în faţa noastră! exclamă Rindow pe neaşteptate.

Ocheanele se îndreptară iar într-acolo, dar de data aceasta nu mai era insula plutitoare, ci o mică limbă de pământ, în faţa deltei Gangelui.

Căpitanul Farrow dădu ordin să fie înconjurată.

Afară de un brâu îngust de pădure, nu se vedeau pe insuliţa aceea decât stânci pleşuve. Rindow o înconjură la o depărtare de două sute de metri şi constată că avea un diametru de vreo trei kilometri. Pe ţărm nu se vedea nici o vieţuitoare şi nici măcar păsări nu păreau să trăiască în pădure.

Când submarinul înconjură partea de miazănoapte, camarazii descoperiră un golf adânc, care avea însă numai o intrare îngustă. Căpitanul dădu comanda de intrare în acest golf, căci vroia să-l cerceteze mai de aproape.

„Dox”-ul străbătu încetişor intrarea, mărginită de ambele părţi de pereţi înalţi de stâncă. Când submarinul atinse golful, George exclamă surprins:

— Tată, e o epavă aici! Aş vrea să ştiu cum a ajuns în golful acesta.

Submarinul intrase într-un lac de formă rotundă. Una din părţi era înconjurată de stânci înalte, pe când cealaltă era mărginită de pădurea care ducea spre mijlocul insulei. Pe ţărm se afla o corabie veche, o epavă, cu catargele rupte.

La comanda căpitanului, submarinul opri în mijlocul lacului. Apoi fu montată repede şi lăsata pe apă o barcă de aluminiu, în care luară loc Farrow, George şi Petre. Înainte de a porni, căpitanul îl sfătui pe Rindow să pornească înapoi în larg şi să caute insula plutitoare. După o jumătate de ceas să se înapoieze şi să-i ia şi pe el. Primul ofiţer ieşi de-a-ndărătelea din golf, în vreme ce barca de aluminiu se apropiă de epavă. Aceasta era înaltă, astfel că cei trei camarazi nu puteau ajunge, din barcă, la puntea ei.

Înconjurară încet epava, dar nu observară că sus, în peretele lateral, se deschisese un chepeng şi se ivi capul unui chinez hidos, care privi plin de ură la cei din barcă, apoi închise la loc chepengul. Petre vâsli mai departe, ca să ajungă la ţărm căci de acolo se puteau urca pe punte. Toţi credeau corabia părăsită şi nu bănuiau în ce primejdie se expun.

Căpitanul sări cei dintâi pe uscat, urmat de George, în vreme ce Petre rămase să priponească barca de aluminiu. Sendreptară apoi spre corabie şi căutară un loc potrivit, de unde să poată ajunge pe punte. Găsiră o stâncă, pe care se căţărară şi peste câteva clipe păşiră pe corabie.

Cei trei camarazi priviră miraţi în jurul lor. Locurile unde erau rupte catargele păreau atât de proaspete, ca şi cum corabia ar fi avut de luptat cu o furtună abia în urmă cu câteva

ceasuri. Puntea era curată şi avariile la parapet şi la pupă arătau şi ele că vasul nu putea să fie acolo de multă vreme.

Căpitanul şi Petre tocmai cercetau cabina de la pupă, când auziră un strigăt al lui George. Ieşiră repede afară pe punte şi-l chemară pe tânăr care şi răspunse. Băiatul se dusese la scara care ducea înăuntrul vasului şi susţinea acum că văzuse acolo un chinez, care strecurase capul cu băgare de seamă prin deschizătura de pe punte.

Căpitanul măsură puntea cu privirea, dar nu-i venea să creadă că ar putea fi oameni pe corabia aceasta. Deodată, George strigă iarăşi:

— Uite, tată, colo în faţă s-a ivit din nou capul unui chinez!

— L-am zărit şi eu – spuse şi Petre – pe corabia asta trăiesc oameni, dar nu cred s-avem a ne teme de ei, domnule căpitan. Se ascund numai pentru că nu ştiu cine suntem.

— Atunci înseamnă că au ceva pe cuget, răspunse Farrow. Oamenii care naufragiază îşi trădează îndată prezenta şi nu se pitesc când se ivesc salvatori. Petre, rămâi tu pe punte şi bagă de seamă, iar eu cu George vom coborî înlăuntrul vasului. Dacă vei fi în primejdie, nu şovăi să te foloseşti de armă.

Căpitanul şi fiul său se-ndreptară spre scărita îngustă şi ascultară cu încordare câtva timp aplecaţi. Farrow strigă chiar câteva cuvinte în jos, dar nu căpătă nici un răspuns. Pas cu pas, coborî apoi scara, urmat de George, care ţinea revolverul în mână.

Când ajunseră jos, văzură înaintea lor un gang întunecos, pe care dădeau câteva uşi. Farrow aprinse lampa de buzunar şi lumină cu ea în juru-i. Nevăzând nici o urmă omenească, se hotărî să deschidă uşa cea mai apropiată, care părea să fie aceea de la cabina căpitanului. Îndreptând lumina înăuntru, se miră de aranjamentul elegant, care nu se potrivea de fel cu vasul acesta vechi. După aceea intră în încăpere, după ce făcu un semn lui George să rămână la uşă.

II.
MISTERIOASA DISPARIŢIE A LUI GEORGE.

CĂPITANUL FARROW privi întâi cercetător prin încăpere, înainte de a se îndrepta spre masa de scris care se afla într-un ungher. Era o mobilă de toată frumuseţea şi ar fi făcut cinste celei mai elegante locuinţe. Şi celelalte mobile erau de preţ, precum şi covorul persan ce acoperea aproape întreaga podea a cabinei.

Căpitanul vroia să cerceteze în primul rând biroul, dar îi găsi încuiat, de aceea începu să caute mai departe prin cabină.

Nu găsi, însă, nici un fel de hârtii din care să poată afla cine era proprietarul corăbiei.

Biblioteca bogată conţinea multe cărţi de ştiinţă cu deosebire tehnice şi de navigaţie.

Din cabina aceasta ducea o uşă într-o încăpere alăturată, pe care Farrow o deschise cu băgare de seamă. Era dormitorul căpitanului, mobilat de asemenea cu mult lux, dar nici aici nu găsi ceea ce căuta şi îşi spuse că toate hârtiile fuseseră îndepărtate, probabil.

În cele din urmă ieşi iarăşi pe gang, cu gând să cerceteze celelalte încăperi. Spre mirarea lui, nu-l mai găsi însă pe George acolo unde-l lăsase. Îl strigă pe nume, dar nu căpătă nici un răspuns. Văzând aceasta, deschise repede, pe rând celelalte uşi şi lumină înăuntru, dar nu găsi nici aici nimic. Se înapoie pe punte ca să-l ia pe Petre, pentru ca să cerceteze împreună. Când Uriaşul auzi că George dispăruse, strigă înspăimântat:

— Domnule căpitan, aici se mai află oameni pe bord, care se ţin ascunşi. Cu siguranţă că domnul George a căzut în mâinile lor. N-ar fi mai bine să chem înapoi submarinul, ca să putem cerceta corabia?

— Să mai încercăm odată singuri, Petre. Dacă nu-l găsesc pe George al meu, atunci pun să se cerceteze tot vasul.

Uriaşul urmă pe căpitan, dar deşi cercetară fiecare încăpere sub punte, nu-l putură găsi pe tânăr. Pătrunseră pretutindeni, dar se părea că nici o fiinţă omenească nu se află pe bord.

— Nu e lucru curat la mijloc – zise căpitanul – hai să urcăm pe punte şi să chemăm încoace submarinul!

Când fură iarăşi sus „Dox”-ul tocmai intrase în golf. Căpitanul dădu comanda să se apropie de corabie, apoi zece oameni să vie pe punte.

După câteva minute marinării se aflau pe bordul corăbiei şi rămaseră îngroziţi când auziră de dispariţia lui George.

— Trebuie să formăm trei echipe – propuse Rindow – doi marinari rămân de pază pe punte, iar d-ta şi cu mine, domnule căpitan, cu câte patru oameni de fiecare, vom cerceta corabia, îl vom descoperi noi pe domnul George în cele din urmă.

Farrow îşi dădu încuviinţarea şi primul ofiţer dispăru cu oamenii săi în partea dinainte a vasului, iar căpitanul cercetă încă odată cealaltă parte a corăbiei. Nici de data aceasta nu obţinu însă vreun rezultat. Şi nici ceilalţi nu făcură treabă mai bună.

Când Farrow intrase în cabina căpitanului, George rămăsese pe gang. Vroia să aştepte aici până ce tatăl său va sfârşi cu cercetările, dar un zgomot la capătul gangului îl făcu

să ciulească urechea. Se mişcase ceva acolo! Se gândi o clipă să dea de veste părintelui său, apoi îşi zise că asta va dura prea mult şi aici se cerea să lucreze repede. De aceea porni încetişor pe gang în jos şi ajunse la o uşă pe care o deschise cu băgare de seamă. Văzu în faţa lui o încăpere întunecoasă, fără nici o fereastră. La lumina lămpii sale de buzunar, pe care o aprinse, observă că această încăpere era un fel de cămară de vechituri, în care zăceau îngrămădite, claie peste grămadă, fel de fel de lucruri.

George ar fi putut jura că zgomotele veniseră din cămara aceasta – dar se întrebă unde se putea ascunde un om acolo.

Mai făcu un pas, ca să lumineze şi celălalt ungher al încăperii. În clipa aceasta, căzu de sus asupra lui un corp greu care-l trânti îndată la pământ. Bietul tânăr nu putu nici să strige, căci două mâini îi încleştară gâtul. I se părea că se înăbuşă şi în disperarea să duse mâna la brâu ca să scoată arma, dar cineva îi apucă mâinile şi i le legă. Acum era lipsit de orice apărare şi afară de asta, gata să se înăbuşe. Deschise gura mare ca să tragă aer în piept, dar în aceeaşi clipă î se vârâ un căluş gros şi imediat strânsoarea din jurul gâtului slăbi.

Lampa de buzunar îi căzuse din mână şi se stinsese, altfel că nu-şi putu vedea potrivnicii; îşi dete însă seamă că erau oameni voinici şi foarte îndemânatici în acelaşi timp.

Mâinile îi fură legate la spate şi nici picioarele nu scăpară de această soartă, apoi fu ridicai pe sus şi luat de acolo. Băgă de seamă că era dus mai jos încă, pe întunerec şi de-odată zări în mijlocul podelei o lumină vie. Era o deschizătura, prin care fu împins şi luat în primire de cineva. Acum recunoscu lămurit trei chinezi. Îl purtară printr-un gang lung, care-i se păru foarte cunoscut; aproape că-i venea să creadă că e pe un submarin...

În cele din urmă fu aşezat jos într-o încăpere, apoi uşa se închise şi tânărul rămase pe întuneric. Nu putea striga şi tot ce putea face era să se gândească ce însemna atacul acesta. Erau oare oamenii aceştia tovărăşii aceluia care făcea să apară la suprafaţă insula plutitoare? Era într-adevăr aici într-un submarin?

O spaima de moarte îi cuprinse. Nu cumva căzuse în mâinile francezilor sau englezilor? Atunci se isprăvise cu libertatea lui.

O nelinişte mare îi cuprinse gândindu-se la tatăl sau. Dacă şi acesta fusese înhăţat atât de pe nesimţite, atunci Petre Uriaşul nu putuse observa nimic sus pe punte şi va aştepta mult şi bine înapoierea, căpitanului său.

Aproape două ceasuri rămase George singur, frământându-şi mintea în fel şi chip. De-odată simţi o zguduitură uşoară şi

auzi imediat duduitul slab al unor motoare. Acum nu mai încăpea îndoială pentru el ca se afla pe un submarin care tocmai se pusese în mişcare.

După o trecere de încă un ceas, auzi o uşă deschizându-se şi se făcu lumină în încăpere. Un chinez înalt se ivi, îi scoase căluşul şi-i dezleagă şi picioarele, apoi, printr-un semn cu mâna, îi dădu de înţeles să-l urmeze.

Lui George nu îi era frică; era numai curios să ştie unde va fi dus. Băgase de seamă ca se afla pe un submarin şi acum putea vedea ce se petrece în jurul său. Pe punte ardeau luminile obişnuite, ca şi pe vasul tatălui său şi simţea aceeaşi apăsare a aerului care se simte pe orice submarin când e sub apă.

Călăuza să deschise în cele din urmă o uşă şi-l lăsă să intre. George râmase înmărmurit lângă uşă, când aceasta se închise în urma lui. Se afla într-un birou foarte elegant, iar într-un fotoliu stătea un tânăr, care-l privi zâmbind, apoi se ridică repede, luă un cuţit şi tăie legăturile de la mâinile lui George.

— Mă bucur să te pot saluta pe vasul meu, domnule Farrow – zise tânărul şi-l invită pe George să ia loc – numele meu e James Wulkon. Mă vei scuza că i-am pus pe servitorii mei să te trateze aşa cum te-au tratat, dar am fost silit la asta, după cum vei recunoaşte îndată. Şezi te rog, ca să putem sta de vorbă în voie.

George nu se dezmeticise încă şi privea ţintă la tânărul din faţa sa. Se aşeză în fotoliu şi rămase în aşteptare.

— Vezi, domnule Farrow – urmă necunoscutul – că ţi-am lăsat armele şi acum îmi dai voie să-ţi spun că nu mai eşti prizonierul, ci oaspetele meu. Ca gazdă, n-am dreptul să-ţi iau lucrurile ce-ţi aparţin. Dar chiar ca oaspete tot nu mai poţi fugi, căci ne aflăm iarăşi în largul mări.

— Îmi daţi voie să întreb de ce m-aţi luat prizonier, domnule Wulkon? întrebă George.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, domnule Farrow, că lucrez în înţelegere cu duşmanii d-tale şi că te voi preda autorităţilor în primul port. Nu, cu totul altceva am de gând cu d-ta. Din păcate n-am izbutit să-l… „Invit” şi pe tatăl d-tale, aşa ci sunt nevoit să mă mulţumesc cu fiul său. Ştii d-ta unde te afli în clipa de faţă?

— Undeva pe mare, domnule Wulkon, asta e foarte limpede – răspunse George.

— Fireşte că pe mare. Dar altceva credeam eu: anume pe ce vas?

Mintea lui George se lumină dintr-odată.

— Nu cumva mă aflu pe… insula plutitoare, domnule Wulkon? exclamă el.

— Ai ghicit, d-le Farrow, eşti pe insula plutitoare. Dar înainte de a ţi-o arăta, trebuie să-ţi lămuresc diferite chestiuni. Eu nu sunt duşmanul dumitale, ci aş fi, dimpotrivă, bucuros să te pot câştiga de prieten. Sunt de meserie inginer şi insula aceasta am construit-o după propriile mele planuri. Îţi voi lămuri mai târziu ce m-a îndemnat la asta, dar mai întâi trebuie să-mi făgăduieşti că te vei considera aici ca musafirul meu şi nu vai face nici un fel de încercare de a părăsi insula fără încuviinţarea mea. Mai târziu, după ce îmi voi sfârşi expediţia, te voi aduce îndărăt la tatăl d-tale, căruia – dacă îmi făgăduieşti ceea ce-ţi cer – îi voi transmite o radiogramă, înştiinţându-l că nu trebuie să fie îngrijorat de soarta d-tale.

— Dar de ce nu ne-ai cerut pe faţă, tatălui meu şi mie, să te însoţim în expediţia d-tale, domnule Wulkon? Nu mai încape vorbă că am îi primit amândoi.

— M-am gândit şi eu la asta întâi, domnule Farrow, trebuie însă să-mi păzesc taina şi chiar dacă oamenii dv. sunt discreţi, se poate totuşi să pătrundă în public ceva despre întreprinderea mea şi asta sau m-ar împiedeca să-mi duc planul la îndeplinire, sau se vor ivi concurenţi şi toată munca mea ar fi zădărnicită. Insula mea plutitoare a fost zărită adesea până acum şi marinarii îşi bat capul căutând să afle de unde se iveşte. Când v-am văzut pe dv., am făcut într-adins manevra cu ieşirea la suprafaţă şi afundarea, ca să vă atrag luarea-aminte. Trebuia să recurg la un şiretlic, ca să te aduc pe d-ta şi pe tatăl d-tale pe insula mea, domnule Farrow. Corabia aceea veche arată numai pe dinafară ca o epavă, în realitate însă, e un yacht foarte modern, care în două ceasuri poate fi readus în stare de plutire. În drum m-am folosit adesea de ea ca loc de refugiu, deoarece am posibilitatea să alipesc insula de ea şi să intru înăuntru. După cum vezi, totul e bine pus la punct pentru întreprinderea mea.

— Şi de ce ţineai să ne iei tocmai pe mine şi pe tatăl meu în expediţia d-tale, domnule Wulkon?

— Îţi voi spune şi asta, dar mai întâi să-ţi arăt insula mea plutitoare. Îmi făgăduieşti însă că n-o vei părăsi fără încuviinţarea mea?

— Cu plăcere, domnule Wulkon, dacă îmi făgăduieşti şi d-ta să-i dai de veste tatălui meu ca mă aflu pe insula plutitoare şi că…

— Nu, domnule Farrow, asta nu o voi face îl întrerupse Wulkon. Insula trebuie să rămână pentru toţi un fenomen misterios. Voi vesti printr-o radiogramă că te afli în siguranţă şi camarazii d-tale nu trebuie să fie îngrijoraţi.

— Nu s-ar putea aranja lucrurile în aşa fel, domnule Wulkon, ca şi tatăl meu să ia parte, la expediţie? Dacă ai

încredere în mine, aş face propunerea să mă trimiţi înapoi ca să-i pot vorbi tatei. Poţi fi încredinţat că va veni.

Tânărul inginer chibzui câteva clipe şi în cele din urmă răspunse:

— Ştiu că mă pot încrede în dumneata, domnule Farrow. Te voi duce înapoi pe insulă şi te vei putea întoarce pe submarin. Vorbeşte cu tatăl d-tale şi… adu-l şi pe el. Veţi avea parte de o aventură foarte interesantă şi sunt sigur că-mi veţi fi recunoscători mai târziu că v-am luat cu mine. Uite că şi dau ordinul de întoarcere la insulă.

Wulkon luă receptorul telefonului de pe masa de scris, rosti câteva cuvinte chinezeşti într-însul, apoi se adresă iarăşi lui George:

— Trebuie să ştii, domnule Farrow, că am luat pe bord numai chinezi, pe care i-am instruit singur. Mă pot bizui pe oamenii aceştia. Dânşii pricep numai chinezeşte, ceea ce îmi convine de minune într-o anumită privinţă. Înainte de a te debarca aş vrea să-ţi arăt insula mea plutitoare şi să-ţi comunic ţinta expediţiei mele. Haidem!

— Aş mai avea o rugăminte, domnule Wulkon – zise George – ai avea ceva împotrivă! Dacă afară de tatăl meu ar mai veni cu noi încă doi oameni, de care aş putea garanta? E vorba de un naturalist, doctorul Bertram al nostru….

— Ah, îl cunosc din radiogramele pe care le-am prins. Da, pe omul acesta îl primesc cu dragă inimă, îmi poate fi chiar de mare folos. Şi al doilea cine e?

— Însoţitorul meu de fiece clipă, domnule Wulkon. E un simplu marinar, dar se bucură de deplina mea încredere. Nu va sufla un cuvânt camarazilor săi, dacă îi vom spune că nu trebuie să vorbească. Pe de altă parte e şi un scafandru desăvârşit.

— Asta e cât se poate de bine, domnule Farrow! Fireşte că-l primesc şi pe el. Cred că şi d-ta te pricepi la scufundat? Vezi că se poate întâmpla să fim nevoiţi să cercetăm fundul marii în costume de scafandru. Dar acum haide să-ţi arăt insula mea plutitoare. Nu e altceva decât un submarin de construcţie originală, care poate suporta o presiune enormă a apei, astfel că mă pot afunda cu el cât mai adânc.

Tânărul inginer porni înainte şi urcă scăriţa îngusta care ducea în turn. Prin chepeng ajunseră într-o încăpere ai cărei pereţi erau din plăci de oţel. Wulkon făcu haz de mutra mirată a lui George, deschise uşa încăperii şi ieşi afară. Când George îl urma, văzu că se afla pe insula plutitoare. Căsuţa din placi de otel era construită deasupra turnului.

— Vezi, domnule Farrow, aşa arată insula mea de aproape – râse Inginerul – uite că misterul a dispărut.

— Aşa e, domnule Wulkon, acum văd şi eu că tufele şi plantele nu fac decât să mascheze… Presupun că frunzele şi plantele sunt din aluminiu – nu e aşa?

— Ai ghicit, domnule Farrow. Toată, insula poate fi despărţită de submarinul meu, aşa că pot pleca numai cu vasul singur. Acum să mergem înapoi jos ca să vezi cum e construit submarinul.

Ajunşi din nou în încăperea inginerului, acesta întinse pe masă câteva planuri şi-i lămuri lui George construcţia vasului.

— Vezi d-ta, submarinul meu se deosebeşte, prin forma lui, de toate celelalte submarine. E mai mult pătrat, iar cele două capete sunt rotunde. Am ales forma aceasta ca să pot construi insula mea plutitoare cât mai natural şi în acelaşi timp să am mai mult spaţiu în interior. Am instalat şi ferestre de observaţie şi o cabină care îngăduie – ca şi la submarinul dv. – să intru şi să ies când sunt sub apă. Dat fiind că l-am făcut cu pereţi dubli, submarinul meu suportă presiunea apei la peste cinci sute de metri adâncime.

— Cinci sute de metri, domnule Wulkon? Asta e enorm! exclamă George. Ai putut observa acolo animalele din adâncul apei?

— Fireşte şi asta e tocmai partea interesantă a călătoriilor mele. Acum vino, te rog, să-ţi arăt vasul!

George uită de toate când văzu instalaţia interioară a submarinului. Inginerul părea să fie foarte bogat, căci pusese în aplicare tot soiul de invenţii făcute de el. Era acolo chiar şi un salon de muzică, cu un pian mare. Dar Wulkon arătă lui George şi o instalaţie cu ajutorul căreia avea putinţa să prindă sub apă radiograme şi posturile de radio din lumea întreagă.

— Admir într-adevăr submarinul d-tale, domnule Wulkon – zise George – şi mă bucur de pe acum de călătoria ce-o vom face. Aş putea spune tatălui meu. Măcar pe departe, încotr-o vom merge? Trebuie doar să ştim şi noi cât timp vom rămâne pe drum, ca să putem spune oamenilor noştri.

Wulkon îl duse pe George înapoi în cabinetul său şi luând loc, inginerul zise:

— Acum să-ţi destăinuiesc şi ţinta călătoriei mele, domnule Farrow. Am făgăduiala dumitale şi sunt încredinţat că nu vei sufla nimănui o vorbi, afară de tatălui d-tale.

Inginerul făcu o pauza, apoi urmă cu glas aproape solemn:

— Află, aşa dar, că am izbutit să stabilesc poziţia şi, mai ales adâncimea… oraşului scufundat Atlantis.

— Ce? făcu George. Oraşul Atlantis, l-ai descoperit d-ta? Asta sună a poveste!

— Nu e nici un fel de poveste, domnule Farrow, ci curatul adevăr. Am pe bord un aparat care-mi arată exact unde se află

metale preţioase. Cu ajutorul acestuia pot stabili dacă în pământ se găseşte aur, argint sau alte metale. În călătoriile mele pe mări, aparatul meu arătă deodată o deviere enormă. Îmi spusei atunci că în adâncime, sub vasul meu, trebuia să se afle o cantitate atât de mare de aur, cum numai în oraşul scufundat Atlantis putea să fie. Am făcut sondaţii acolo şi coborând până la o adâncime de cinci sute de metri, am pus iarăşi sonde şi am stabilit că adâncimea este de 2800 metri.

Am lăsat atunci în jos o ancoră grea, care atinse, într-adevăr, fundul. Am târât-o o bucată, apoi am tras-o în sus şi, stai să vezi ce-am găsit prinsă de ea.

Wulkon se ridicase şi trăsese o perdeluţă care acoperea o firidă. Pe un soclu era aşezată acolo o statuetă de aur, în întregime de aur. George o privi cu luare-aminte, apoi zise:

— Se pare că ai dreptate, domnule Wulkon. Statuetă asta poate proveni din oraşul Atlantis, scufundat cu mii de ani în urmă şi despre care se spune că ar fi fost neînchipuit de bogat. Figura aceasta pare să înfăţişeze pe zeiţa soarelui.

— La acelaşi lucru m-am gândit şi eu, domnule Farrow. Fireşte că am mai făcut încercări, dar s-a rupt funia ancorei şi alta nu mai aveam pe bord. Acum vreau să mă duc din nou acolo şi să încerc să mă afund cât mai adânc cu putinţă.

În aceeaşi clipă se anunţă prin telefon că insula începuse să se zărească.

— Acum se va aşeza deasupra noastră însă mascată, domnule Farrow, zise inginerul, căci nu te pot lua în golf prin intrarea lui strâmtă. Te voi debarca iarăşi acolo unde ai „dispărut”. Alor d-tale le vei istorisi o poveste, de pildă că ai nimerit într-o încăpere secretă, cum am chiar una pe bord şi pe care camarazii d-tale cu siguranţă că n-au descoperit-o.

— Şi unde ne întâlnim, domnule Wulkon?

— Plecaţi cu submarinul dv. la insula vecină, unde va putea să te aştepte. D-ta, însă, vino îndărăt aici cu tovarăşii d-tale, într-o barcă. În vremea asta eu voi fi transformat corabia într-un yacht, cu care vom porni la drum. Submarinul va rămâne dedesubt.

Când George se ivi pe puntea „Dox”-ului – după ce pătrunsese prin cămăruţa de scafandru, pe sub apă – toţi se uitară la el ca la o nălucă. Căpitanul, însă, se repezi la fiul său, pe care-l îmbrăţişa cu dragoste.

George povesti ce-l învăţase inginerul şi deoarece căpitanul Farrow vroia să mai rămână cu submarinul în golf, tânărul îi invită pe el şi pe doctorul Bertram să facă împreună o plimbare pe insulă, unde să poată vorbi nestingheriţi ca privire la invitaţia inginerului Wulkon.

Când intrară în pădure, George căută un loc potrivit unde să se aşeze, apoi începu să povestească.

Tatăl său şi doctorul ascultau cu gura căscată şi când tânărul sfârşi, Bertram se ridică şi zise:

— Firește că mergem şi noi, căpitane. Ceva mai interesant ca asta nici nu poate exista. Sunt de pe acum atât de curios să văd figura aceea de aur, încât m-aş duce imediat la inginer. Pare să fie om cu mare băgare de seamă, ceea ce nu-i pot lua în nume de râu.

— Dar cum să facem? întrebă Farrow. Trebuie doar să găsim o scuză faţă de camarazii noştri, căci se vor lua la gânduri când vor vedea că am dispărut atât de misterios.

— Tată, am o idee – zise George – plecăm la insula vecină şi într-un golf ascuns de acolo îl lăsam pe Rindow cu submarinul. Îi vom spune că am descoperit ceva nici pe insulă şi că ne-am dat cuvântul să cercetăm singuri. Să ne aştepte o săptămână şi dacă nu dăm nici un semn de viaţă până afund, să pornească să ne caute.

— Ai dreptate, George, aşa se poate face. Voi vorbi cu Rindow în sensul acesta.

Se întoarseră cu toţii pe bord şi după câteva minute „Dox”-ul părăsi golful, îndreptându-se spre insula vecină. În drum, Farrow avu o convorbire secretă cu primul său ofiţer. Când acesta se ivi iarăşi în turn n-avea mutra supărată, ci zâmbi prietenos lui George.

Când tânărul intră în cabina tatălui său, acesta îi spuse că Rindow – ţinând seamă de făgăduiala pe care ei o dăduseră – nu era supărat de discreţia lui Farrow.

Dar fiul şi tatăl nici nu bănuiau că primul ofiţer, fiind foarte neliniştit, aven cu totul alte planuri în cap, spre a putea fi în apropierea căpitanului său şi a-i veni în ajutor când se va afla în primejdie.

Ajungând la insula vecină se lăsă pe apă o barcă de aluminiu, în care luară loc căpitanul, doctorul, George şi Petre. Peste două ceasuri fură la cealaltă insulă.

— Ascunde bine barca, Petre, căci nu ne vom folosi de ea mai multă vreme! zise căpitanul către Uriaş.

Când ajunseră în golf, văzură cu mirare ancorat acolo un yacht elegant. Cât despre epavă, nici urmă.

— Această transformare e într-adevăr uimitoare. Tânărul inginer trebuie să fie om priceput.

— Întâi să vizitezi submarinul şi pe urmă şi vorbeşti, dragă doctore – răspunse George – am văzut eu multe în viaţa mea, dar aşa ceva încă nu. Te crezi într-un hotel de rangul întâi şi nu pe un submarin.

Pe puntea yachtului aşteptau doi chinezi, care aruncară priviri iscoditoare asupra străinilor. Unul din ei şopti ceva camaradului său şi căpitanul şi George băgară de seamă că numai prietenie nu era în purtarea lor.

Inginerul Wulkon se ivi şi el pe punte şi întâmpină, zâmbitor pe străini. Nu trecu mult şi aceştia se aflau pe bord, unde fură întâmpinaţi prietenos de proprietarul vasului.

— Îţi mulţumesc din inimă, domnule căpitan, că ai răspuns invitaţiei mele – zise el – cred că nu eşti supărat că l-am răpit pe fiul d-tale şi-ţi mărturisesc că aveam de gând să te răpesc şi pe d-ta odată cu el. Dar se pare că e mai bine aşa cum e acum.

După ce se făcură prezentările inginerul îşi, conduse oaspeţii în biroul său. Numai Petre rămăsese pe punte ca să dea o mână de ajutor la plecare. E drept că nu se putea înţelege cu chinezii, dar ştia el să facă treabă şi fără să vorbească şi procedă în aşa fel ca şi cum ar fi fost în slujba tânărului inginer.

În vremea asta, Wulkon servi băuturi răcoritoare musafirilor săi şi vorbi cu ei despre călătoria plănuită.

— Unde e submarinul d-tale, domnule Wulkon? întrebă doctorul Bertram curios.

— A luat-o înainte, domnilor – răspunse inginerul – Veţi mai vedea odată pe apă insula mea plutitoare. De pe yacht vom trece pe ea şi o tragem după noi. În călătoria asta doresc să fiu neatârnat de yacht şi să ma întorc la el numai în caz de nevoie, pentru aprovizionare.

— Domnule Wulkon, cum ai făcut dumneata să te iveşti sub apă, în căsuţa de oţel? întrebi George. Doar nu poţi părăsi sub apă turnul submarinului d-tale!

— Ba da, domnule Farrow. Casa de oţel este legată de submarinul meu, astfel că poate fi folosită şi ea ca un turn sub apă. Geamurile de la ferestre sunt atât de groase, încât rezistă la presiunea apei când nu ating adâncimi prea mari.

III.
TEMERILE LUI PETRE.

ÎN VREMEA ASTA, elegantul yacht părăsise golful, pornind spre miazăzi. Deoarece tânărul inginer nu vorbise încă nimic despre ţinta călătoriei, căpitanul se hotărî şi el să aştepte cu întrebarea sa, dat îşi propuse ca, în caz ca până seara Wulkon tot nu va pomeni nimic, să-l întrebe totuşi. Trebuia să cunoască ţinta, căci deşi avea deplină încredere în tânărul inginer, călătoria ar putea totuşi să dureze mai mult decât spusese tânărul.

După vreo două ceasuri de mers, Wulkon ceru oaspeţilor săi să vie pe punte, pentru că insula plutitoare trebuia să se ivească în curând.

Petre uriaşul stătea rezemat de parapet şi privea în apă. Când îl văzu venind pe căpitanul său, răsuflă uşurat, ceea ce îi bătu la ochi lui Farrow şi fiului său. Cel dintâi tocmai vroia să întrebe care e pricina, dar îşi aduse aminte deodată de purtarea suspectă a chinezilor.

George se apropii de Petre şi prefăcându-se că stă de vorbă despre lucruri indiferente, îl întrebă:

— Ia spune, Petre, ce te apasă? Nu-ţi place pe bord?

Uriaşul privi cu luare-aminte în juru-i, apoi şopti:

— Domnule George, pe yachtul acesta nu e totul în regulă. Bănuiesc că chinezii şi-au pus ceva în gând. Din păcate nu le pricep graiul, dar sunt încredinţat că uneltesc ceva împotriva noastră.

George făcu o mutră serioasă. Şi lui îi bătuse la ochi purtarea celor doi galbeni, când ajunseseră la yacht.

— Vom urca îndată pe insula plutitoare – zise el – şi atunci scăpăm de chinezi, Petre. Să nădăjduim că nu vor veni şi ei.

— Cine ştie, domnule George – răspunse uriaşul, îngândurat – pe yachtul acesta sunt opt chinezi. Cinci sunt de-ajuns să vadă de yacht. Deci cei trei, pe care îi bănuiesc eu, vin şi dânşii pe insula plutitoare, atunci aş socoti nimerit să-l prevenim pe domnul Wulkon.

— Care va să zică nu-l bănuieşti pe dl. Wulkon ca ar fi înţeles cu ei?

— Nu cred, domnule George, căci când se iveşte el pe punte, toţi galbenii devin al naibii de politicoşi faţă de dânsul.

— Vom vedea! Acum hai cu mine, căci se iveşte insula şi domnul Wulkon ne face semne.

La mica depărtare de yacht se ivise tocmai insula plutitoare a inginerului. După câteva minute vasul ajunse la ea şi Wulkon trecu dincolo, împreună cu oaspeţii săi. Cu prilejul acesta George iscodi cu privirea pe chinezi şi văzu pe trei din ei. Stând de vorbă împreună. Apoi se despărţiră şi doi… trecură şi dânşii pe insulă.

Petre îi privi cu înţeles pe tânărul său stăpân şi acesta avu şi el simţimântul că într-adevăr aceşti chinezi vicleni aveau de gând să întreprindă ceva. De aceea îşi propuse să vorbească cu tatăl său cât mai cutând.

Când cei doi galbeni se făcură nevăzuţi înăuntrul submarinului, tânărul inginer arătă oaspeţilor săi insula, apoi intrară şi ei în submarin, care se afundă îndată şi-şi urmă drumul sub apă.

Wulkon oferi musafirilor săi trei cabine confortabile, apoi se scuză că trebuie să se despartă de ei pentru câtva timp, căci avea să dea oamenilor săi unele instrucţiuni. George se folosi de răgazul acesta ca să împărtăşească tatălui său observaţiile lui Petre.

— Am băgat şi eu de seamă, George, că nu e ceva în regulă pe aceste două vase – răspunse căpitanul. Cel mai bun lucru ar fi să vorbim făţiş despre aceasta cu domnul Wulkon. Desigur că el nu bănuieşte cu ce gânduri umblă chinezii lui.

— Poate că vor să pună ei singuri mâna pe comorile pe care inginerul vrea să le scoată la suprafaţa, zise George.

— M-am gândit şi eu la asta. Îi voi cere lui Petre să bage bine de seamă la tot ce se petrece şi să ne dea de veste îndată ce observa ceva suspect. Hai să mergem în odaia domnului Wulkon, căci ne-o fi aşteptând.

Când intrară în cabină, inginerul tocmai arăta doctorului statueta. Bertram o ţinu în mână vreme îndelungată, o întoarse pe toate feţele şi în cele din urmă zise:

— Cunosc zeiţa aceasta, e Hekka, divinitatea soarelui din vechea India; cu multă părere de rău trebuie să-ţi spun că nu e cu putinţă să fie din legendarul oraş Atlantis.

— Cum? Păi am găsit-o la 2800 metri adâncime! strigă Wulkon, agitat.

— Vei fi găsit-o d-ta, dar ăsta nu e un motiv să susţii că acolo zace oraşul scufundat Atlantis, răspunse doctorul Bertram. Poţi să mă crezi că figura aceasta e zeiţa soarelui vechei Indii.

— Şi cum de-a ajuns pe fundul mării? întrebă Wulkon, dezamăgit.

— N-aş putea să-ţi spun, dar există multe posibilităţi – poate că, cu mult timp înainte s-a scufundat în locul acela un vapor, care avea pe bord obiecte de aur.

— Nu, su e adevărat, domnilor, eu am descoperit oraşul scufundat Atlantis şi nu-mi puteţi scoate din cap gândul acesta! Stărui Wulkon.

Căpitanul, Farrow care ascultase în tăcere se amestecă şi el fel vorbă:

— Nu ne-ai indicat încă locul unde ai găsit statueta. Poate că din cunoaşterea acestui amănunt, doctorul îţi va da dreptate în cele din urmă, domnule Wulkon. Ia povesteşte!

Tânărul inginer chibzui câteva clipe, apoi se ridică, aduse o hartă şi arătă pe dânsa locul unde găsise statueta şi deci unde trebuia să se găsească oraşul scufundat Atlantis. Toţi priviră harta cu luare-aminte, apoi doctorul Bertram ridică iar capul şi zise:

— Domnule Wulkon, greşeşti. Aici în Oceanul Indian, la insulele Sunda, nu se poate să fi fost oraşul Atlantis. Aparatul dumitale ţi-a indicat locul unui vapor scufundat, încărcat cu aur. Poate vei mai izbuti să scoţi la suprafaţă câteva obiecte de aur. Dar cum vrei să le ridici pe toate de la adâncimea aceea mare? Submarinul dumitale nu se poate afunda doar la mai mult de cinci sute de metri.

Inginerul rămase privirea pierdută în gol. Nu-i venea să creadă ca toate nădejdile sale se spulberaseră..

— Putem încerca să mai scoatem câteva obiecte, căută să-l mângâie căpitanul.

— Ce rost are să ne muncim pentru a ridica nişte lucruri care sunt cunoscute! răspunse Wulkon. Eu sunt de-ajuns de bogat şi nu mă ispiteşte aurul care zace colo, pe fundul mării. Vroiam să uimesc lumea prin descoperirea oraşului Atlantis.

— Îmi pare nespus de rău că a trebuit să-ţi risipesc această nădejde, zise Bertram..

— Dar eu trebuie să-ţi fiu recunoscător, domnule doctor – răspunse Wulkon – căci mă scuteşti astfel de o muncă grea.

— Aşa dar, renunţi la toată expediţia? întrebă căpitanul.

— Da, căci n-ar mai avea nici un rost. Nu vreau însă ca d-voastră să va întoarceţi cu măna goală, cum s-ar zice, de aceea vă voi arăta pe aici pe aproape o comoară care e numai la trei sute de metri adâncime. E vorba de trei, vapoare mari, care trebuie să se îi scufundat cu multă vreme în urmă.

Căpitanul Farrow primi propunerea. Acum putea vorbi deschis cu tânărul inginer şi-i povesti ce observase el şi mai târziu Petre. Wulkon însă râse şi zise că se înşelaseră, deoarece chinezii erau credincioşi şi nu vor întreprinde nimic împotriva lui.

— Dar pe mine m-au tratat de parc-aş fi fost un criminal – replică George – am fost legat şi mi s-a pus căluş.

— Ce? Asta ţi-au făcut oamenii mei? întrebă Wulkon, mirat. Le-am ordonat doar să se poarte cât mai frumos. Îmi pare râu ca aceşti doi chinezi de care e vorba, sunt pe yacht, dar îi voi lua la rost mai târziu.

— Din ce ţi-am spus poţi să te convingi că oamenii ăia şi-au pus ceva în gând împotriva noastră. Ai prea multă încredere într-înşii şi ne vei da dreptate abia când va fi prea târziu.

— Nu, nu, domnilor, greşiţii stărui Wulkon. Aici pe submarin sunteţi în deplină siguranţă şi nici un chinez nu va cuteza să întreprindă ceva împotriva dv. Nici nu ştiţi cât am avut de furcă să-i instruiesc pe oamenii aceştia, ca să ajungă în stare de-a conduce singuri submarinul meu.

Căpitanul Farrow aruncă fiului său o privire plină de înţeles. Dacă ticăloşii aceia se pricepeau să conducă un submarin, atunci se mai puteau aştepta la multe.

Wulkon părăsise încăperea ca să se dea alte ordine timonierului. Când se înapoie spuse că până se va întuneca vor ajunge la locul cu pricina.

Înainte de cină, George se duse încăodată în cabina sa, spre a vorbi cu Petre. Acesta îi aştepta şi-i spuse că unul din chinezi încercase să tragă cu urechea la uşa camerei de lucru a inginerului, dar se cărase repede când se ivise dânsul, Petre.

— Nu putem lua tânărului inginer încrederea pe care o are în chinezii aceştia – răspunse George – el jură că dânşii îi sunt credincioşi, Petre, dar eu cred cu hotărâre că vom mai întâmpina lucruri neplăcute pe submarinul acesta.

— Voi ţine ochii deschişi – zise uriaşul – îi voi observa totul cu luare-aminte. De altfel, am uitat să-ţi spun, că, atunci când am coborât înăuntrul submarinului şi am mai aruncat o privire pe apă, mi s-a părut că văd periscopul altui submarin. Poate că ne-a urmat domnul Rindow.

— Nu cred, Petre, căci nu i s-a spus să facă asta. Am fost nevoiţi să făgăduim că nu vom vorbi nimic despre expediţie şi nici n-am vorbit, aşa că nu se putea să fi fost Rindow. Te-ai înşelat, dragul meu.

Petre credea şi el la fel, dar… în sinea lui nădăjduia, totuşi, că Rindow se afla prin apropiere.

Cina trecu în linişte. Inginerul Wulkon se potolise, nu se mai schimba nici o vorbă asupra expediţiei şi figura de aur stătea învăluită într-un colţ.

O jumătate de oră după cină i se raportă lui Wulkon că submarinul ajunsese la locul unde trebuia să rămână peste noapte. Pofti pe oaspeţii săi să vină cu el pe punte, deoarece submarinul, adică insula plutitoare, se ridicase la suprafaţă. Vroiau să mai stea în aer vreun ceas.

Când ieşiră pe insulă, îl şi văzură pe Petre stând acolo şi privind cu luare-aminte spre apă. George ştiu îndată ce căuta Uriaşul şi râse în sinea lui.

Noaptea era minunată şi toţi respirară cu nesaţ aerul răcoros. După un ceas inginerul dădu comanda de afundare şi toţi merseră să se culce.

Petre stătu de pază toată noaptea dar nu se întâmplă nimic şi dimineaţa George se trezi vesel şi odihnit şi Intră cu zâmbetul pe buze în cabina tatălui său, care tocmai se sculase şi el.

— Domnul Wulkon a fost la mine – zise căpitanul – şi ne-a propus să facem o plimbare pe sub apă cu el. Spunea că stăm

aici sub apă pe un crater înalt, pe care ar vrea să ni-l arate. Vrei să vii şi tu, George?

— Mai e vorbă, tată. Dar îl luăm şi pe Petre, nu?

— Fireşte, căci fără el nu te duci tu niciodată. Vine şi doctorul Bertram.

— Atunci rămân chinezii singuri pe submarin, tată? zise George. Nu este primejdios lucru?

— Nu putem schimba lucrurile, băiete, Wulkon are o încredere nemărginită în oamenii săi. Până într-un sfert de ceas trebuie să-ţi fi luat dejunul, apoi îţi poţi schimba hainele. Viu şi eu numai decât.

George aşteptă până se îmbrăcă tatăl său, apoi merseră împreună în cabina care servea de sufragerie. Wulkon şi doctorul îi aştepta şi inginerul zise imediat:

— Am dat dispoziţiuni, domniilor, să vi se aducă costume de scafandru. Peste o jumătate de ceas pornim. Vom rămâne poate trei ceasuri sub apă.

— Cât timp ţin rezervele de oxigen din costume, domnule Wulkon? întrebă căpitanul Farrow.

— Şase până la opt ceasuri, domnilor. Nu trebuie să vă fie teamă deci, căci ne vom înapoia la vreme pe bordul submarinului. De două ori am fost în plimbare pe aici şi vă pot spune că merită să te osteneşti ca să vezi frumuseţile acelea de sub apă.

— Aştept cu nerăbdare să le văd, domnule Wulkon, zise doctorul Bertram. Deşi nu-s bun scafandru, vă voi întovărăşi însă în plimbarea sub apă. Tocmai îmi amintesc că am mal vizitat cândva un oraş scufundat, invitaţi fiind de un domn profesor Holger, un cercetător al adâncurilor mării.

— Şi aţi găsit într-adevăr oraşul cu pricina? întrebă Wulkon.

— Fireşte, domnule inginer, dar nici atunci n-a fost oraşul scufundat Atlantis, ci o colonie de pe o insulă, care trebuie să se fi scufundat odinioară în urma unei erupţii vulcanice. Era cât p-aci să ne pierdem viaţa cu prilejul acela.

— Va trebui să-mi povesteşti asta azi după-amiază, căci mă interesează mult – zise inginerul.

Dar acum să ne îmbrăcăm şi peste un sfert de ceas ne întâlnim cu toţii în turn.

Doctorul se duse cu căpitanul în cabina acestuia, ca să se ajute unul pe altul la îmbrăcatul costumelor. George plecă să-l caute pe Petre, care îşi şi pusese costumul şi-l ajută şi pe dânsul să şi-l pună. Peste puţin merseră în turn, unde aşteptau ceilalţi. Deoarece costumele şi fuseseră înşurubate nu mai puteau vorbi, ci văzură numai cum Wulkon dădu semnalul să fie lăsat, împreună cu căpitanul, în casa de oţel.

După cinci minute, doctorul, George şi Petre putură şi ei ieşi în casa de oţel, care se umplu repede cu apă când capacul turnului se-nchise în urma lor.

Păşiră apoi şi dânşii pe insulă, care sub apa avea cu totul altă înfăţişare, deoarece peştii roiau în jurul ei.

IV.
ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE.

INGINERUL WULKON cunoştea bine drumul ce aveau de urmat. De pe insulă ajunseră pe teren stâncos şi cu toată încălţămintea grea păşiră voinicește, îndepărtându-se tot mai mult de submarin.

Creşteau aici alge înalte, apoi trecură pe lângă bancuri de stridii şi în cele din urmă ajunseră la nişte peşteri mari care se adânceau mult în terenul stâncos. Wulkon aprinse lampa lui electrică şi porni la drum.

Se opri şi aşteptă în faţa unei peşteri, până veniră George şi Petre, apoi o luă agale înainte, luminând mereu pereţii peşterii. Pretutindeni sclipea auriu şi lui George îi părea rău că nu putea vorbi, ca să întrebe ceva.

Într-o peşteră lăturalnică roiau caracatiţe, care îşi întindeau în toate părţile braţele lor lungi şi Wulkon se feri să se apropie de ele. Păşi apoi spre o treia peşteră, făcând semn căpitanului şi doctorului să fie cu luare-aminte.

În fundul acestei peşteri se afla aşezat un idol pe un soclu neted.

Doctorul Bertram examina cu atenţiune statuia. Uneori dădea din cap într-un fel, alteori într-altul, pentru ca apoi să râdă, de parcă ar fi descoperit ceva de seamă. În părul statuii George văzu şerpi şi i se păru că ar fi o zeiţă.

Cum ajunsese idolul acesta în peşteră nu-şi putea explica nimeni din cei de faţă. Probabil că întreaga grotă se scufundase cu veacuri înainte şi trăsese după dânsa în apă zeitatea.

Wulkon arătă şi alte minunaţii musafirilor săi – şi în cele din urmă dădu semnalul de întoarcere. Părea să fie foarte grăbit, ca şi cum i s-ar fi isprăvit oxigenul. Şi când începură să alerge îndărăt, camarazii observară că li se îngreuiase respiraţia.

Căpitanul se îngrozi. Nu cumva chinezii, care puseseră la punct aparatele, lăsaseră într-adins numai puţin oxigen în ele? Da, aşa trebuia să fie.

Atât cât le îngăduia împotrivirea apei alergară înapoi şi după un sfert de ceas, când oxigenul se sfârşise aproape cu totul, ajunseră la locul unde lăsaseră submarinul.

Aici îi aştepta o nouă surpriză grozavă. Wulkon se oprise şi ridică mâna în sus, ca să arate însoţitorilor săi că submarinul se urcase la suprafaţă.

Căpitanul Farrow încercă îndată să-şi desprindă tălpile grele de plumb, dar pentru asta ar fi trebuit să taie costumul la picioare, deoarece tălpile erau fixate pe dinăuntru. Din pricina aceasta apa ar fi intrat în costum şi l-ar fi înecat imediat.

Disperat privi la George care făcuse şi el încercarea, dar se văzuse silit să renunţe. Astfel ca nu putea părăsi fundul mării ca să se ridice la suprafaţă, ceea ce ar fi fost singura salvare posibilă în momentul acesta.

Se uitară îngroziţi unui la altul. Şi, colac peste pupăză, în clipa aceasta critică se iviră şi doi rechini… Scafandrii se zvârliră fulgerător la pământ, ca să nu fie încolţiţi de dihăniile acestea lacome şi astfel scăpară. Rechinii, văzând că nu pot înhăţa prada, înotară mai departe.

Căpitanul se ridică cu greu, la fel şi Petre, doctorul, George şi Wulkon rămaseră însă fără vlagă la pământ, căci erau atât de sfârşiţi încât nu se mai putură împotrivi presiunii apei.

Deodată Petre îşi smulse funia pe care şi-o petrecuse în jurul trupului ca să poată înfige un cuţit într-însa. O tăie şi desfăcu lui George costumul de scafandru, deasupra genunchiului. Apoi îl scutură pe tânărul care zăcea ca leşinat şi la lumina lămpii ce-i scăpase lui Wulkon, îi făcu semn ce avea de gând. Uriaşul vroia să-i taie lui George tălpile de plumb de la picioare, ca să înlesnească băiatului s-ajungă la suprafaţa apei. Acolo, cu ajutorul cuţitului, va putea sparge gemuleţul căştii şi poate va zări prin apropiere un vapor care să-i salveze.

George pricepu îndată. Deşt abia mai putea respira, îşi adună puterile şi, după ce Uriaşul îi îndepărtă tălpile de plumb, începu să facă mişcări cu braţele, iar în clipa următoare… ţâşni în sus.

Când ajunse la suprafaţă, sparse îndată gemuleţul căştii şi trase cu nesaţ în piept aerul proaspăt. Privi apoi cercetător în juru-i, dar nu zări nici un vapor.

Ameninţat să fie tras înapoi în apă de costumul său greu, George începu să se socotească pierdut, când, pe neaşteptate, se ivi în faţa lui… un submarin care ieşea foarte puţin din apă şi care se apropia atât de repede încât peste câteva minute tânărul se putu prinde cu mâinile de parapetul său.

În situaţia în care se afla, lui George îi era tot una dacă vasul era duşman sau nu.

Deodată, însă, el scoase o exclamaţie de bucurie, căci capacul submarinului se deschise şi deasupra lui se ivi chipul speriat al lui Rindow.

— Repede, Rindow, trebuie să ne lăsăm la fund imediat! strigă tânărul. Tata şi camarazii sunt pe fundul mării şi vor muri asfixiaţi dacă nu li se vine grabnic în ajutor. Iute înăuntru în submarin şi să ne lăsăm la treizeci de metri adâncime!

Rindow se căţărase pe punte şi George fu adus înăuntrul vasului, cu ajutorul a doi marinari. Îşi scoase repede costumul greu, apoi alergă în turn, ca să dea şi alte instrucţiuni primului ofiţer.

După aceea îl chemă pe Kard şi amândoi merseră în magazie, unde îşi puseră costume de scafandru. Înainte de a-şi înşuruba casca, George îl lămuri pe camaradul său ce aveau de făcut.

În clipa următoare „Dox”-ul se şi afundă. Se pompă imediat apă în cămăruţa blindată şi peste câteva minute George şi Kard putură părăsi submarinul.

La patru metri depărtare văzu lumina lămpii lui Wulkon şi se-ndreaptă într-acolo. Îi găsi pe toţi zăcând în nesimţire la pământ şi repede îi aduse în submarin, cu ajutorul lui Kard.

Când Rindow deschise uşa de legătură, nenumărate mâini se-atinseră în ajutorul celor pe jumătate asfixiaţi. Farrow fu liberat cel dintâi de casca grea şi George dispuse imediat să-i se facă respiraţie artificială. Acelaşi lucru şi pentru ceilalţi.

Primul îşi reveni doctorul Bertram. Privi mirat în juru-i, sări în picioare şi, cu toate că era ameţit încă, luă parte imediat la opera de salvare şi izbuti în curând să-i readucă la viaţă pe toţi.

Căpitanul îşi îmbrăţişă fiul şi după ce află cum se produsese miraculoasa salvare, se adresă primului ofiţer:

— Dar bine, Rindow, cum de-ai venit încoace?

— Asta ţi-o voi povesti mai târziu în cabina d-tale, căpitane – răspunse ofiţerul, zâmbind.

— Da, haideţi în cabina mea unde ne vom sfătui în acelaşi timp şi ce avem de făcut – zise Farrow – ridică submarinul la suprafaţă, Rindow, dar în aşa fel ca să nu fie văzut.

După ce îndeplini comanda, primul ofiţer se duse în cabina căpitanului ca să-şi dea raportul:

— Când ai stat de vorbă cu mine în cabina d-tale, domnule căpitan şi n-ai vrut să-mi spui ce plănuiai, m-am simţit cuprins de o teamă nelămurită. Gândul mi se ducea mereu la insula plutitoare şi aveam ideile mele în privinţa aceasta. Mi-ai spus numai să vă aştept pe insulă, dar nu m-aţi oprit ca în răstimpul acesta să fac plimbări pe apă. Ei da, am pornit niţeluş la plimbare şi cu prilejul acesta am băgat de seamă că aţi trecut de pe yacht pe insula plutitoare. Stăteam pe aproape sub apă şi am văzut şi cum şuşoteau între dânşii chinezii, ceea ce m-a făcut să cred ca sunteţi ameninţaţi din partea acestor

indivizi. De aceea am urmat acelaşi drum ca şi insula plutitoare, fără să pierd însă nici yachtul din vedere. El se apropia încetişor şi în timpul nopţi încrucişa în locul acesta. Deoarece teama puse tot mai mult stăpânire pe mine, luai hotărârea să pornesc în căutarea dv. în cursul după-amiezii. Când se lumină de ziuă, văzul yachtul de lângă coastă şi îl urmării. După vreo trei ceasuri observai apoi ieşirea la suprafaţă a insulei plutitoare, îi zării pe chinezi care strigară ceva consângenilor lor de pe yacht, apoi… aţi dispărut cu toţii spre nord. Mi-am spus că daca plecaţi într-acolo, trebuia să dau de dv. mai târziu. Nu ştiam dacă eraţi pe yacht sau nu, dar neliniştea de care eram cuprins mă îndemnă să rămân aici. Deodată, pe când tocmai mă afundasem văzui prin periscop pe domnul George ivindu-se pe apă şi-l scosei îndată afară.

Căpitanul întinse mâna primului său ofiţer şi-i mulţumi în cuvinte călduroase.

Inginerul Wulkon îşi revenise cu totul şi nu se putu opri de a-şi face imputări că nu ascultase! De prevenirile lui Farrow.

— Ce să fac acum? – se căină el – ticăloşii aceia mi-au luat insula plutitoare şi sunt sigur că se vor folosi de ea ca să facă piraterie.

— Tot ce se poate, domnule Wulkon – răspunse căpitanul – dar eu nădăjduiesc că tot vom pune mâna pe aceşti nemernici. Ei or fi încredinţaţi doar că ne-am dat sfârşitul pe fundul mării şi nu se vor mai gândi la urmărire. Cu submarinul meu îi pot ajunge îndată şi să-ţi ajut să capeţi înapoi ce-ai pierdut.

— Să dea Dumnezeu să fie aşa! Ştiu eu o insulă spre care se vor fi îndreptat, de sigur şi acolo am putea da de ei!

— Atunci să pornim fără zăbavă! Rindow, pune să se pregătească totul de plecare şi compresoarele să fie puse în funcţiune.

Primul ofiţer se duse să îndeplinească ordinul. Doctorul Bertram se-ntoarse spre tânărul inginer şi-l întrebă:

— Ne-ai arătat sub apă lucruri foarte interesante, domnule Wulkon. Cum le-ai descoperit şi ce fel de metal e acela din peştera aia?

— Pereţii acelei peşteri sunt străbătuţi de vine de aur, dar idolul nu e de aur. Îmi daţi voie, domnule Farrow, să vă dăruiesc peştera aceea? Ştiu că nu vă veţi folosi personal de bogăţia de acolo, dar în drumurile dv. întâlniţi atâţia nenorociţi cărora le-aţi putea aduce alinare cu ajutorul ei.

— În asemenea condiţiuni primesc cu plăcere darul, domnule Wulkon. În cinstea descoperitorului voi numi peştera aceea după numele d-tale. Îţi mulţumesc din suflet.

— Şi, acum, domnule Farrow, v-aş ruga ca spre seară să-mi lăsaţi mie cârma submarinului dv., căci eu cunosc bine

împrejurimile insulei cu pricina. Trebuie să intrăm în golf pe sub apă, altminteri nu-i putem surprinde pe ticăloşi.

— Tocmai ce vroiam să te rog şi eu, domnule Wulkon – răspunse căpitanul – propun să dormim câteva ceasuri, căci suntem cam obosiţi.

Tânărul inginer primi cu plăcere. George, însă, nu se gândea la odihnă, ci se duse în turn, ca să mai stea de vorbă cu Petre şi Rindow.

V.
VICLENIA CHINEZILOR.

DUPĂ-AMIAZĂ, cam pe la ora cinci, Rindow zări la doi kilometri depărtare un vapor ce părea că stă liniştit pe apă. I se părea a fi yachtul inginerului. Dădu de veste căpitanului şi acesta se ivi îndată pe punte, împreună cu Wulkon, George şi doctorul Bertram.

— Acesta nu e yachtul meu, domnilor, zise inginerul, după ce privise prin ochean. E tot un yacht, care pare să aibă un defect de motor.

— Oricum, e mai bine să ne afundăm – îşi dădu cu părerea căpitanul. Ah, ce-o fi asta? îndărătul yachtului mai pluteşte ceva…

Wulkon duse iar ocheanul la ochi şi de-odată exclamă agitat:

— E insula mea plutitoare, domnule căpitan. Dacă ne grăbim, o mai putem ajunge.

Farrow lăsă ocheanul jos şi dădu imediat comanda de afundare. Toţi se retraseră în turn, al cărui capac fu închis îndată.

— Chinezii au atacat yachtul, domnule Wulkon, zise el apoi. Acum ştim de ca vroiau să aibă insula d-tale. Am zărit pe puntea yachtului doi chinezi care au dispărut repede înăuntru.

Căpitanul luă el însuşi cârma şi după câtva timp strigă:

— Au zărit periscopul nostru şi dispar pe insulă. Acum prepară totul pentru afundarea grabnică… nu mai ajungem la vreme. E vreun tun pe insula d-tale, domnule Wulkon?

— Numai o mitralieră, căpitane. Dar de ce întrebi?

Pentru că se pare că ameninţă yachtul. Trebuie să ma ridic la suprafaţă, poate mai izbutesc să salvez ceva.

„Dox”-ul ieşi din apă şi toţi alergară pe punte. Se aflau la vreo cinci sute de metri de yacht, când insula plutitoare dispăru în adânc. După câteva minute submarinul se afla alături de yacht şi toţi camarazii, afară de Rindow, săriră pe puntea lui şi începură îndată cercetările.

Căpitanul Farrow îşi roti privirile pe punte, când o exclamaţie a lui George îl făcu să tresară.

Lângă catargul mic de la pupă zăcea întins un negru, cu o rană adâncă la cap.

Doctorul Bertram îl examină imediat, apoi zise:

— Nu mai e nimic de făcut. Se poate ca omul să-şi mai vină în fire odată, dar de salvat nu mai e nădejde. Fireşte că îi voi pansa rana şi voi încerca să-i opresc hemoragia.

Un marinar aduse în grabă de pe submarin trusa medicală a doctorului. Farrow, Wulkon şi George se duseră înăuntrul yachtului şi scotociră prin toate încăperile. Vasul era foarte elegant mobilat şi părea să aparţină unei femei, după cum reieşea din documente. Unde rămăsese însă echipajul şi proprietara vasului?

De-odată, căpitanul auzi nişte gemete în încăperea cea mai de jos. Se luă după gemetele acestea şi, împreună cu George şi Wulkon descoperi o uşiţă, care ducea într-o încăpere mică.

Căpitanul bătu în uşă, dar în loc de răspuns gemetele încetară. Repetând bătăile şi neobţinând nici data aceasta vreun răspuns, puse să se spargă uşa. În clipa aceea izbucni dinăuntru un strigăt de spaimă scos de mai multe glasuri şi căpitanul văzu vreo şase negri care ridicară mâinile rugător.

El îi lămuri repede că nu sunt piraţi, ci au venit cu gândul să-i ajute. Atunci negrii izbucniră în strigăte de bucurie şi Farrow îi scoase pe punte, unde le ceru să-i povestească cum stau lucrurile.

Află afla că yachtul aparţinea tinerel americane Ellen Mitschell, fiica unui bancher, bogat. Echipajul era alcătuit din şapte negri şi un căpitan alb. Acesta, ca şi domnişoara Mitschell, dispăruseră – răpit, de sigur, de chinezi.

În vremea asta, negrul rănit îşi dădu sufletul şi fu înmormântat după obiceiul marinăresc. Căpitanul predase apoi lui Petre comanda yachtului şi se înapoie pe bordul submarinului său. Călătoria fu reluată.

Când soarele se lăsă la apus, Wulkon luă în primire cârma, cercetă încăodată suprafaţa mării, apoi dădu comanda de afundare. Cu ochiul nedezlipit de la periscop el se îndreptă spre un grup de insuliţe, care stăteau părăsite la depărtare de mulţi kilometri de delta Gangelui.

Toţi priveau în tăcere pe tânărul inginer, care conducea cu pricepere vasul, în cele din urmă el se adresă camarazilor:

— Insula e în faţa noastră şi voi intra acum în golf. Deşi e întunerec, eu cunosc destul de bine locul, ca să cutez să fac drumul sub apă.

Wulkon micşoră şi mai mult viteza submarinului. Înconjură încetişor insula sub apă, apoi îndreptă submarinul într-un golf.

Nu trecu mult şi dădu comanda de stopare.

— Ne aflăm acum în golf, domnilor – zise el – domnule căpitan, aruncă şi d-ta o privire prin periscop, te rog!

Când Farrow făcu ce îi spuse inginerul, văzu un golfuleţ înconjurat din toate părţile de stânci înalte. La dreapta intrării, acoperit pe jumătate de o ieşitură din stâncă, zări în lumina lunii un vapor… epava vechei corăbii. Era yachtul transformat din nou al tânărului inginer.

— Şi unde poate fi submarinul d-tale. Domnule Wulkon? întrebă ei pe acesta.

Wulkon dădu din umeri:

— Nici eu n-aş putea s-o ştiu. E cu putinţă să se afle aici pe fundul mării, dor se mai poate să plutească în larg. Dară chinezii mei vor să facă piraterie, atunci or fi acum în vreo expediţie dintr-astea. Cei mai bun lucru ar fi daca am putea ocupa epava – cred că sunt puţini oameni pe bord.

— După cât se pare, nu e nici un om acolo, domnule Wulkon – zise Farrow – totuşi se poate ca submarinul d-tale să fie sub corabie.

— Tot ce se poate, domnule căpitan. Dar să nu pierdem vremea şi să ocupăm corabia! Fundul mării se află aici numai la cincisprezece metri. Dacă ne vom apropia pe sub apă de corabie, ne vom putea încredinţa dacă submarinul meu se află dedesubtul ei. Vom ridica obloanele de la fereastra „Dox”-ului d-tale şi vom înainta cât mai încet.

— Lucrul se poate face, domnule Wulkon, dar pentru asta trebuie să trec eu la cârmă. George, ia-l pe Kard şi du-te de trage obloanele de la fereastră. Îndată ce vei zări submarinul domnului Wulkon, dă comanda de stopare.

Tânărul dispăru împreună cu Kard. După două minute submarinul se puse iar în mişcare sub apă.

„Dox”-ul se apropia din ce în ce de corabie şi în cele din urmă George dădu comanda de stopare. Căpitanul dădu îndată înapoi submarinul şi îl aşteptă pe fiul său în turn. Tânărul nu întârzia să vie şi spuse că submarinul inginerului se afla într-adevăr sub corabie.

— Atunci să ne ridicăm la suprafaţă de partea cealaltă a golfului şi să coborâm pe uscat – îi sfătui Wulkon. Vom înconjura golful şi ne vom urca pe corabie. Chinezii nu bănuiesc nimic şi vor fi uluiţi când ne vor vedea.

Căpitanul se sfătui cu Rindow. Planul inginerului era bun şi fu pus în practică imediat.

Căpitanul alese zece marinari şi porni cu ei la drum, împreună cu Wulkon, George şi doctorul Bertram. Ajunseră repede la corabie, pe al cărei bord nu se zărea nimeni şi astfel putură să urce neobservaţi pe punte.

La capătul scării ce ducea înăuntrul epavei râmaseră să asculte şi auziră de jos râsete şi câteva cuvinte chinezeşti. Apoi cineva întrebă ceva în englezeşte, la care un glas de femeie răspunse foarte energic.

Wulkon se uită la căpitan. Se gândea că oamenii săi spuseseră că nu ştiu boabă englezeşte şi acum se dovedea cu minţiseră.

— Repede jos, trebuie să-i luăm prin surprindere! strigă inginerul.

Înainte ca Farrow să-l poată opri, el porni în goană pe scară, se poticni însă şi se rostogoli ca o minge.

De jos se auzi un strigăt de prevenire. Farrow şi George vrură şi ei să coboare, dar se împiedecară de trupul lui Wulkon. Ei văzură cum chinezii părăsiră cabina fugind, ca să dispară probabil în submarin. Asta trebuia împiedecat cu orice preţ!

Inginerul zăcea în nesimţire, căci se izbise cu capul de scânduri. Căpitanul, George şi Kard trecură peste el şi porniră în urmărirea chinezilor. Se loviră însă pretutindeni de piedeci căci uşile şi chepengurile erau zăvorite de cealaltă parte.

— Înapoi şi preveniţi pe Rindow! comandă căpitanul. Submarinul lui Wulkon nu trebuie să părăsească golful!

George şi Kard alergară înapoi şi strigară cât îi ţinea gura ca Rindow să închidă intrarea golfului, aşezându-se cu „Dox”-ul dea curmezişul lui.

Abia acum porni căpitanul cu oamenii lui să cerceteze yachtul şi găsi legaţi de nişte scaune o tânără fată şi un bărbat alb, pe care îi liberă repede. În mijlocul mesei se afla zeiţa aceea a soarelui, pe care chinezii o aduseseră probabil aicea s-o cerceteze.

Doctorul Bertram nu se sinchisi de cei doi prizonieri, ci-şi îndreptă toată atenţia asupra statuetei. Căpitanul, însă, se ocupă de tânăra femeie, care nu era alta decât proprietara yachtului.

Îl prezentă pe bărbatul de lângă dânsa drept căpitanul ei şi spuse că pe când priveau cu mirare insula plutitoare, fuseseră atacaţi.

În vremea asta Wulkon îşi revenise. Când auzi de fuga chinezilor nu spuse o vorbă, se duse pe punte şi cu ajutorul unei bărci de aluminiu se transportă pe bordul „Dox”-ului. Acesta se găsea la ieşirea golfului dar se punea întrebarea dacă chinezii nu izbutiseră totuşi să dispară şi poate că se şi aflau în largul mării.

Abia împărtăşi inginerul lui Rindow temerea aceasta, că se şi auziră din larg împuşcături amestecate cu strigăte.

— Yachtul e atacat! exclamă Wulkon. Repede în larg, trebuie să punem mâna pe ticăloşi!

Se scurseră minute de îngrijorare – apoi ţâşni brusc! A oarecare depărtare o trâmbă înaltă de apă şi se auzi o pocnitură înăbuşită. Îndată după asta submarinul lui Wulkon dispăru sub apă.

Rindow stătea ca înlemnit. În clipa aceasta se ivi Wulkon lângă el şi zise liniştit:

— Să pornim înapoi, domnule Rindow. Mi-am distrus opera, căci nu vroiam s-o las în mâinile acestor criminali.

Fără să spună un cuvânt, primul ofiţer făcu manevra de întoarcere. Când intrară iarăşi în golf, văzură acolo yachtul americanei, care ancorase lângă corabie. Căpitanul Farrow auzise pocnitura şi ghicise ce s-a întâmplat. Acum ştia de ce îi ceruse înainte Wulkon să viziteze încăperea unde erau torpilele. Trebuia să fie mare meşter în lansarea de torpile, căci se orientase numai cu privirea din turn şi socotise cu preciziune cum să lanseze torpila.

Sfârşitul volumului: **SUBMARINUL FANTOMĂ.**

În numărul următor:

UN POPOR GROZAV.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro